

Дата прийняття:	19/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/03/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF VEROMEJ v. LITHUANIA</u> <i>(Application no. 15121/11)</i>
Зміст:	<p>Заявниця скаржилася, що її майнові права були порушені в результаті помилкових дій органів місцевої влади. Вона скаржилася на надмірну тривалість реституції та на те, що їй не було відшкодовано завдану шкоду у повному розмірі.</p> <p>У 1991 році заявниця звернулася до органів місцевої влади із заявою про відновлення свого права власності на майно, яке було націоналізоване під час дії радянського режиму.</p> <p>23 грудня 2002 року районна адміністрація Вільнюса відновила право власності заявниці, надавши їй дві земельні ділянки площею 2,44 га і 0,16 га в місті Галґаї (один з районів Вільнюса). Незважаючи на те, що в рішенні було зазначено про надання</p>

ділянок площею 2,44 га, заявниці було надано ділянку фактичною площею в 2,2859 га.

22 травня 2007 року заявниця здійснила відчуження земельної ділянки площею 2,2859 га на користь компанії С. за 2 500 000 латів (приблизно 724 000 євро). Договором купівлі-продажу було встановлено, що компанія С. придбаває ділянку з метою наступної її передачі компанії В.

Скасування права власності на 2,44 га.

1 грудня 2008 року прокурор подав позов до обласного суду з метою скасування майнових прав заявниці на 0,38 га землі від загальної площі отриманої земельної ділянки. Прокурор стверджував, що згідно з даними служби лісового господарства 0,38 га землі на ділянці заявниці площею в 2,2859 га покрито лісом. Оскільки цей ліс знаходиться в межах міста, то він вважається лісом національного значення, а тому може бути лише у власності держави. З огляду на ці обставини рішення районної адміністрації Вільнюса про надання земельних ділянок має бути визнане таким, що не відповідає вимогам закону, та має бути скасоване.

14 квітня 2009 року обласний суд постановив рішення, яким позовні вимоги прокурора були задоволені. Суд зазначив: незважаючи на те, що площа лісу становила лише 0,38 га, вона складала частину ділянки площею 2,2859 га, межі якої не були встановлені. Таким чином, суд не мав можливості визначити точне місце розташування лісу, а тому скасував право власності заявниці на всю земельну ділянку. Оскільки рішення районної адміністрації стосувалося ділянки площею 2,44 га, суд скасував право власності заявника саме на 2,44 га.

Суд також зазначив, що договір купівлі-продажу, укладений між заявницею та компанією С., та договір оренди, укладений між компаніями С. та В., не мали на меті реального настання наслідків (були фіктивними).

Компанію С. було зобов'язано повернути земельну ділянку державі, а заявниця мала повернути компанії С. 2 500 000 латів (приблизно 724 000 євро) – суму, яка була сплачена заявниці за договором купівлі-продажу.

Після постановлення відповідного рішення суду компанія С. звернулась із заявою про забезпечення виконання судового рішення шляхом накладення арешту на майно заявниці. 24 квітня 2009 року було накладено арешт на чотири земельні ділянки та дві квартири, що належали заявниці.

Заявниця оскаржила рішення суду першої інстанції, проте апеляційний суд підтримав попереднє рішення суду у повному

	<p>обсязі та відхилив її скаргу.</p> <p>5 жовтня 2010 року компанії С. було видано виконавчий лист про стягнення з заявниці грошової суми у розмірі 2 500 000 латів (приблизно 724 000 євро).</p> <p>30 червня 2017 року Національна служба землекористування прийняла рішення про відновлення права власності заявниці, надавши їй решту 0,3159 га землі для будівництва індивідуального будинку.</p> <p>У жовтні 2011 року заявниця підписала угоду з компанією С., за якою вона зобов'язалася замість грошової виплати в сумі 2 500 000 латів передати компанії будь-яку землю, яка буде надана їй в порядку реституції. Однак відповідно до цієї угоди компанія С. зберегла право вимоги від заявниці грошової суми в розмірі 2 500 000 латів без попереднього повідомлення.</p> <p>Після того, як майнові права заявниці були відновлені у грудні 2013 року, травні та в червні 2017 року, вона передала ці ділянки компанії С.</p> <p>23 липня 2018 року компанія С. підтвердила заявниці виконання її обов'язку і відсутність претензій щодо цього та звернулася до суду з заявою про скасування арешту, накладеного на майно заявниці.</p> <p>У листі до ЄСПЛ від 8 листопада 2018 року заявниця зазначила, що арешт на її майно скасовано не було, а відповідні судові провадження з цього приводу тривають.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого Протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).